

[Knud Kristensen.]

bliver klar over med sig selv om, hvilken Progression der er den rigtige — vi kan forhandle derom —, saa man ikke den ene Gang foreslaar en højere Progression og den anden Gang en lavere Progression. Vi har i den almindelige Statsskattelov en vis Progression, som nu her forhøjes. Men ved Udligningsloven, som jo ogsaa er en Statsskattelov, gik man den stik modsatte Vej, man gik til en meget lavere Progression. Det forekommer mig alligevel, at man maa være klar over, hvad der er det rigtige, for jeg tror ikke, det er heldigt, naar Skatterne skal forhøjes, at der er Tvivl herom. I dette Tilfælde kan det maaske være Udgifter, som ikke er i nogens specielle Interesse, men som man yder i hvert Fald fortrinsvis af Hensyn til en Sikring af Landets Stilling udadtil. Men ellers vil jeg sige, at det forekommer mig, det vilde være et godt Princip, hver Gang man forhøjede Skatterne eller rettere sagt forhøjede Udgifterne, som jo Skatten er en Følge af, at saa ogsaa saa stor en Del af Befolkningen som muligt var klar over, at de skulde være med til at betale de Udgifter, man var med til at stille Forslag om. Jeg tror, det har en moralsk velgørende Virkning — om ikke velgørende saa i hvert Fald en Virkning, som er af Betydning —, at de, som er med til at kræve Udgifter afholdt, ogsaa faar Forstaaelse af, at Dækningen af disse Udgifter har en vis Indflydelse paa deres egen Økonomi. Det er den almindelige Skattemoral, kan man kalde det, men det er vel heller ikke helt usundt en Gang imellem at tale om det. Jeg henstiller derfor til Regeringen og Rigsdagen, at vi faar en Drøftelse af, hvad der er det rigtige Forhold mellem Belastningen af smaa og store Skatteydere, saaledes at man ikke skal løbe frem og tilbage og op og ned, for der maa være et vist Forhold, som bør gælde, naar der er Tale om direkte Skatter.

Det siges jo almindeligt — det skinde ogsaa igennem den Tale, den ærede Ordfører for Socialdemokratiet (Retoft) holdt —, at det er de stærke Skuldre, der skal bære. Det er for saa vidt rigtigt, og det er der vel ingen, der vil protestere imod, men det er saadan en almindelig Talemaade. Vi er vel alle enige om, at der er en Grænse. I den almindelige Diskussion om Skatter har det ikke mindst fra Regeringspartierne Side gennem en lang, lang Aarrække heddet, at de, der betaler de store Skatter, alligevel har meget tilovers, saa dem er der ingen Grund til at have nogen Ynk med. Det kan nok være rigtigt, men efter min

Mening er det en meget kortsynet Betragtning, for det afgørende ved en Bedømmelse af Skatter er efter min Opfattelse i hvert Fald, naar man kommer op paa store Skatter, aldeles ikke, hvilken direkte, personlig Virkning de har, men meget mere, hvilken indirekte Virkning de har — for at sætte det skarpt op: hvordan de virker over for den Del af Befolkningen, som ikke direkte er med til at bære Skatterne. Det er det afgørende ved Bedømmelsen af de direkte Skatter, naar man kommer op paa de store Skattebeløb. Man kan meget nemt — og det tror jeg Finansministeren med den efter min Opfattelse sunde Sans, han har ved Bedømmelsen af Skatterne, idet han kan se bort fra visse doktrinære partipolitiske Synspunkter, vil indrømme — komme op i Skattehøjder, saaledes at det virker paa Initiativet og faktisk gaar ud over dem, der skal have Arbejde, og dem, der skal laane Penge, og de paagældende mærker i Virkeligheden Trykket haardere paa den Maade, end hvis de fik en mindre direkte Skatteforhøjelse, det er i hvert Fald slet ikke udelukket. Efter mit Skøn bør man i Agitation og ved saglig Bedømmelse af Skattelove undersøge, hvordan Skatterne vil komme til at virke indirekte paa den Del af Befolkningen, som ikke direkte er med til at bære dem. De enkelte Skatteydere kan selvfølgelig beredes mange Vanskeligheder af de store Skatter, men det afgørende Spørgsmaal er, som sagt, hvordan de virker over for Samfundet, over for den jævne, den arbejdende, den smaatillede Del af Befolkningen; de andre, de store Skatteydere, kan faa mange Vanskeligheder, men i Almindelighed klarer de sig alligevel, saa at man ikke behøver at klæde sig i Sæk og Aske over den Nød, de lider.

Foruden dette Spørgsmaal om selve Skattens Størrelse og dens Fordeling er der et mere teknisk, et mere praktisk Spørgsmaal om, hvornaar Skatten skal betales, og hvordan den skal betales. Jeg kan ikke se andet, end at det er en noget haardhændet Maade, Finansministeren har foreslaaet: i Løbet af et Par Maaneder skal Skatteyderne erlægge væsentlig mere, end de før disse Skattelovforslag var indstillede paa. De tre Fjerdedele af den 40 pCt.s Forhøjelse skal betales inden 1. December, det vil altsaa sige, at det bliver langt mere end (Finansministeren [V. Buhl]: 3. Januar!). Ja, saa vidt jeg kan se, staar der i Lovforslaget den 1. December. (Stemmer: Den forfalder den 1. December!). Maaske er det en Misforstaaelse, eller er det saadan at forstaa, at det, der her staar, gælder ikke?